

telezettségvállalás nagymértékben meghatározta I. Lipót uralkodásának első éveit. Lengyelország ekkor stratégiai fontosságú területnek számított a monarchia számára, ahová 1657-ben Hatzfeld tábornok vezetésével sereget is küldtek. II. Rákóczi György pedig svéd szövetségesként kapcsolódott ebbe a háborúba 1657-ben, amivel viszont a Porta haragját vívta ki maga ellen. Souches gróf 1658 és 1660 között ezen a fontos lengyelországi fronton küzdött, majd a felső-magyarországi hadszíntérre vezényelték. Itt játszott szerepének értékelésével még adós a magyar történetírás, de a könyv e fejezetének lábjegyzeteiben igen hasznos forrás- és szakirodalom-javaslatokat kaphatnak a téma iránt érdeklődő kutatók.

Ugyanakkor sajnálattal állapíthatjuk meg, hogy a magyar történészek kutatási eredményei csak igen szerény mértékben fedezhetők fel e munkában, amit főleg az idegen nyelvű publikációk hiányának tulajdoníthatunk. A magyar tulajdonnevek helyesírása terén viszont a szerző is lehetett volna gondosabb, amint a Bethlen (25 o.), Forgách (47 o.), illetve Bercsényi (225 o.) nevek elírásai esetében is tapasztalhatjuk. A lévai győztes csata (1664. július 19.) történetére vonatkozóan szintén értékes információkat találhatunk a könyv e témát tárgyaló részében.

A kötet természetesen nem felel meg a tábornok Wesselényi összeesküvés idején a játszott, magyar szempontból kevésbé pozitív szerepéről sem. A következő fejezet Souches gróf hollandiai háborúban folytatott tevékenységével foglalkozik. A Montecuccoli parancsnoksága alatt szolgáló idős és beteges veterán már nem tudott jelentős szerepet betölteni, és passzivitása miatt hamarosan búcsút mondott a hadseregnek. Morvaországi birtokaira visszavonulva élt egészen az 1682. augusztus 12-én a Znojmo melletti Jevišovicén bekövetkezett haláig.

A könyv utolsó részében a szerző Jean Louis Ratuit de Souche morvaországi elitbe való kulturális és társadalmi beilleszkedési folyamatát mutatja be. Itt fontos szerepet kap morvaországi kormányzói tevékenysége mellett például a helyi elittel való kapcsolatrendszerének, vagy birtokügyeinek, sőt, fennmaradt könyvtárjegyzékének beható elemzése. A kutatás kiterjedt olyan kihallgatási jegyzőkönyvekre, amelyből például fény derül Souches gróf egyik kikeresztelkedett török szolgájának, bizonyos Franznak Thököly Imrével való kapcsolatára, illetve gazdája elleni merénylet tervére is... Az utolsó fejezetekből a barokk arisztokrata utódait és a helyi emlékeit is megismerhetjük. A kötet végén értékes forrásgyűjtemény, részletes kronológiai, ikonográfiai melléklet és alapos bibliográfia található. A személy- és helynévmutató segítségével a kötet hasznos kézikönyv lehet a történészek, egyetemisták és a korszak iránt érdeklődő olvasók számára.

Tóth Ferenc

ALAIN PETIOT (ED.)

LES LORRAINS ET LES HABSBOURG

Dictionnaire biographique illustré des familles lorraines au service de la Maison d'Autriche

(I–II. kötet. Aix-en-Provence, *Mémoire et Documents*, 2014. 737 o. ISBN: 979-10-90361-65-2)

Alain Petiot, a francia hadsereg nyugalmazott tábornoka a lotaringiai családok közép-európai történelmének egyik legkiválóbb szakértője. Az egykori bécsi francia nagykövetség katonai attaséja még a császárvárosban töltött diplomáciai kiküldetés időszakában, szabadidejében kezdett el a Habsburgok szolgálatban tevékenykedő lotaringiai katonákkal, hivatalnokokkal és tudósokkal foglalkozni. E témáról később számos tanulmányt és könyvet is publikált, amelyek közül legutóbbi egy nagysikerű életrajzi szótár volt (*Les Lorrains et l'Empire: dictionnaire biographique des Lorrains et de leurs descendants au service des Habsbourg de la Maison d'Autriche*. Aix-en-Provence, *Mémoire et Documents*, 2005.), amelyben elkezdte kutatásainak eredményeit rendszerezni.

A most megjelent két vaskos kötet e korábbi vállalkozásból jött létre. Egyrészt az előző kézikönyv kiegészített és javított kiadásának tekinthető a kiadvány, másrészt egy új koncepció szerint rendszerezett átdolgozásának. Amint erre a kötet címe is utal, a szerző a Habsburgok szolgálatába lépett lotaringiai családok történetét igyekezett összefoglalni. Ennek megfelelően a szócikkek is

követik a családtörténeti logikát, és a hivatkozások segítségével könnyen megállapíthatóak a rokonsági szálak. A második kötet végén a függelékben a vizsgált családok részleges családfái is megtalálhatóak.

A munka alapvetően a kora újkorra fókuszál, hiszen ekkor került sor jelentősebb mértékű lotaringiai bevándorlásra. Ennek okai elsősorban a Lotaringiai Hercegség történetében keresendők. A XVII. század Lotaringia történetében zűrzavarok és az uralkodói hatalom látványos gyengülésének időszaka volt. IV. Károly herceg veszekedő és kiszámíthatatlan természete, valamint a császárhoz fűződő szoros kapcsolata hamar kiváltotta a francia király haragját, aki csapataival több alkalommal is megszállta Lotaringiát, amely egészen a ryswick-i békéig (1697) francia kézen maradt. IV. Károly 1675-ben bekövetkezett halálakor a hercegi titulust unokaöccse, Lotaringiai Károly-Lipót-Miklós-Sixtus örökölte, aki V. Károly néven vált ismertté. Mivel Lotaringia ekkor francia megszállás alatt állt, a fiatal Károly a bécsi udvarban nevelkedett, és később is a császár szolgálatába állt. Az új török háború nagyszerű lehetőséget nyújtott az herceg számára, hogy katonai tehetségét kamatoztathassa. Kíséretében számos lotaringiai család telepedett le Ausztriában, illetve a töröktől visszafoglalt Magyar Királyság területén. A következő nagy kivándorlási hullám a XVIII. században zajlott, azt követően, hogy 1736-ban III. Lotaringiai Ferenc, Mária-Terézia királynő férje lemondott a hercegségéről. A későbbi császár híveiből, illetve a bánati lotaringiai telepesekből álló népesség hatása nemcsak a bécsi udvarban, hanem a monarchia legtávolabbi területein is megmutatkozott. Később a forradalmi emigráció és a XIX. századi migrációk tovább erősítették a Habsburg fennhatóság alatt álló területeken élő lotaringiai családok szerepét.

A kötet az első olyan tudományos igényű adattár, amely a téma feldolgozását elősegítheti. Számos francia és osztrák levéltár alapos ismeretén túl a szerző könyvtárnyi irodalmat is felsorakoztat az általa összegyűjtött adatok alátámasztására. A szócikkek után minden esetben megtalálhatóak a vonatkozó munkák pontos bibliográfiai adatai. A könyv gazdag ikonográfiai melléklettel, valamint tanulmányértékű bevezetővel és utószóval is rendelkezik. Magyar vonatkozásai miatt megkerülhetetlen alpműve lesz a kora újkori magyar nemesi családkutatásoknak, amelyek egyaránt segítenek a betelepült lotaringiai családok – mint például az edelényi kastélyáról méltán híres Lhuillier család –, illetve a Lotaringiában meggyökerezett és később császári szolgálatba állt magyar famíliák (például Dessoffy vagy Szombathelyi családok) alaposabb megismerésében.

Tóth Ferenc

FADI EL HAGE

LE CHEVALIER DE BELLERIVE. UN PAUVRE DIABLE AU XVIII^e SIÈCLE

(*Chemins de la Mémoire, série XVIII^e siècle, L'Harmattan, Paris, 2015. 264 o.*
ISBN: 978-2-343-06943-2)

A fiatal, libanoni származású – de anyai ágon magyar ősökkel is büszkélkedhető – francia hadtörténész, Fadi El Hage legújabb könyve meglehetősen különös személyt választott témájául. A korábbi neves francia marsallokról szóló szintézise és Villars marsall életrajza után egy teljességgel ismeretlen írórt húzott elő a történelmi felejtés homályából, és elemezte élettörténetén keresztül a felvilágosodás korának igen fontos jelenségét: a politikai és irodalmi közvélemény kialakulásának kezdetét és a királyi hatalommal való konfliktusát. A történet főhőse, Jules-Alexis-Bernard de Bellerive lovag (1690–1770) azon – irodalmi babérokra törő – tollnokok egyike volt, akik még Voltaire századában sem meglepő módon egész életükben sikertelenül igyekeztek bejutni a *République des Lettres* dicsőséget és megélhetést jelentő világába.

Bellerive lovag esetében ez az igyekezet teljes kudarccal zárult: nemcsak az író töltötte életének legjelentősebb részét a tömlőben, hanem tekintélyes mennyiségű munkássága is kéziratban maradt. A szerző korábbi kutatásai során bukkant erre az érdekes forrásanyagra, amelynek tanulmányozása révén igyekezett rekonstruálni a szerző félresiklott pályáját és a korban betöltött szerepét. Bellerive lovag személyét illetően a korábbi időszakban számos félreértés született. Sokáig azt gondolták róla,